15/03/2019

Призренска богословија живи упркос свим недаћама

Осма генерација ученика у обновљеној Богословији у Призрену сведочи да ово место српске духовности живи упркос свим недаћама које су је задесиле. Читав, обновљени комплекс, са интернатом и библиотеком, пружа одличне услове за образовање богослова, а чињеница да су ову школу завршили, а касније у њој и предавали многи српски патријарси, ученике чини још поноснијима.

Богословија Светих Кирила и Методија, у Призрену, у подножју старог насеља Поткаљаја, основана је 1871. године као прва средња школа на српском језику на територији тадашњег Османског царства.

Највећу заслугу за отварање ове школе у граду на Бистрици има Призренац Сима Андрејевић Игуманов, који је, у тузи за изгубљеном сопственом децом, „уснио сву омладину свог краја“, и основао задужбину којој је завештао сав свој иметак.

Без престанка, Богословија је радила до 1999. године, када су професори и ђаци евакуисани у Ниш. Потом су, у погрому 2004. године, сви њени објекти спаљени.

„То је био најдужи период у њеној историји, од 12 година да она није имала ученике. Од 2011. године, три генерације су завршиле. Матуранти, сада у јуну, су осма генерација која је уписала, а четврта која завршава ову Богословију од њене обнове“, каже владика рашко-призренски Теодосије и додаје:

„То све говори колико је ова школа значајна, како у време када је настала, крајем 19. века, у старој Србији, када је била, рекао бих и теже опстати и живети на овим просторима, тако и у ово наше време, када смо остали, тако рећи, без Срба на овом делу Косова и Метохије“.

Богословија у Призрену је духовна колевка Српске православне цркве. У њој су предавали готово сви српски патријарси – од Варнаве, Гаврила, Павла, до садашњег, његове светости патријарха Иринеја.

Место натопљено снагом молитве

За младе, а некако од својих вршњака зрелије ученике, ово је посебно место, натопљено снагом молитве свих њихових претходника и народа чију веру чува.

„Овде је све прожето Светом литургијом, молимо се богу, тако да се волимо као браћа, испуњавајући оне заповести Господње да љубимо Бога свим срцем својим, свом душом својом, тако и ближње своје, као самога себе“, каже ученик петог разреда Призренске богословије Жарко Перић.

Ученик трећег разреда Михајло Јовановић каже да га родитељи углавном зову и питају какво је стање, а он им одговори:

„Верујте ми да не знам, јер, искрено, нама је овде супер – осећамо се слободно колико можемо, нико нас не дира, излазимо у град слободно, тако да у суштини, није лоше.“

Ипак професор Бојан Радичевић каже да је кретање ограничено на ужи центар града и да ученици иду у пратњи професора, односно васпитача који је дежуран.

„Што се мене лично тиче, мислим да и када бих поново имао прилику да

одаберем, да би то исти избор био. Упркос свему, ми функционишемо, доброг смо расположења, доброг духа, ведрог и да некако све то тече лепо“, истиче професор.

Око Богословије, све се променило и мења. Од укупно 150.000 становника, данас у Призрену живи тек двадесетак Срба. Своје ђаке овде уче да једнако поштују и вреднују и људе других вера. Да поносно, како кажу, носе наслеђе српске прошлости, деле историју и бреме свог народа, а живе за вечност.

http://Призренска богословија живи упркос свим недаћама

http://www.tvhram.rs/vesti/vesti-iz-crkve/872/prizrenska-bogoslovija-zivi-uprkos-svim-nedacama